

عنوان مقاله:

فرایند روش شناسی ترکیبی در برنامه ریزی راهبردی توسعه ی کالبدی مناطق روستایی ایران

محل انتشار:

دوفصلنامه جغرافیا و توسعه ناحیه ای، دوره 9، شماره 2 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

عبدالرضا رکن الدین افتخاری - تربیت مدرس

سیدعلی بدری - تهران

مهدی پورطاهری - تربیت مدرس

حمدالله سجاسی قیداری - تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

طی دهه های اخیر، شواهد بسیار زیادی از تغییرات فزاینده ی اجتماعی، اقتصادی و محیطی در سطح کشور مشاهده شده است که عمدتاً به تغییرات فضایی منتهی شده اند. با توسعه ی فن آوری، انسان عناصر و شرایط طبیعی را به میزان قابل توجهی شناسایی کرده و چگونگی بهره برداری و شیوه ی مدیریت منابع طبیعی را تحول بخشیده و نیاز به برنامه ریزی کالبدی را افزایش داده است. در این زمینه ساکنان نواحی روستایی نیز استثنا نبوده اند. بنابراین نیاز به فضا جهت انجام یک برنامه ریزی مدیریت کالبدی مبتنی بر اصول علمی و دیدگاه های نظریه ای توسعه ی پایدار، که متناسب با روش شناسی مناسب باشد، بیش از پیش ضرورت پیدا کرده است. بر این اساس در مطالعه ی حاضر برای اولین بار از یک روش شناسی ترکیبی (کمی- کیفی) برای برنامه ریزی و توسعه ی کالبدی مناطق روستایی کشور بهره گرفته شد، که از ویژگی های اساسی آن، استفاده ی همزمان از روش های کمی و کیفی مشارکتی در چارچوب برنامه ریزی راهبردی است، که از نگاه چندسطحی در برنامه ریزی و روش شناسی پیروی می کند. سوال کلیدی مقاله این است که روش های ممکن برای برنامه ریزی کالبدی مناطق روستایی کدام اند و تلفیق این روش ها چگونه امکان پذیر است؟ و آیا روش شناسی ترکیبی مشارکتی به کار رفته، امکان دسترسی به اهداف برنامه ریزی کالبدی در مناطق روستایی را فراهم می سازد؟ نتایج به دست آمده نشان می دهد که تدوین یک نظام مدیریت و برنامه ریزی راهبردی کالبدی پایدار و اصولی با مشارکت سطوح مختلف برنامه ریزی (از سطح ملی تا محلی) و عوامل توسعه (مردم، سیاست گذاران و برنامه ریزان) با روش شناسی ترکیبی مشارکتی امکان پذیر است.

کلمات کلیدی:

توسعه و برنامه ریزی کالبدی، برنامه ریزی راهبردی، روش شناسی ترکیبی، سکونت گاههای روستایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1353540>

